

პროზა

ზაალ სამადაშვილი
ანდრო ბუაჩიძე
რუსუდან რუხაძე
ბექა ქურხული

პოეზია

ნუგზარ ზაზანაშვილი
ნანა გასვიანი
კატო ჯავახიშვილი
ალა დათუკიშვილი

ჯსუ

ლადო კილასონია
თარგმანი
ნაზიმ ჰიქმეტი

რეპორტაჟი

„ლიტერა“ 2020 — საუკეთესონი და სხვა...

„ბრძოლის ყიჟინა მომესმა...“ — ასე იწყება ერთი ძველი საბრძოლო ხასიათის ქართული სიმღერა. ჰოდა, სწორედ ეს სიტყვები ამომიტვიცვდა, როცა მწერალთა სახლმა „ლიტერას“ მოკლე სია გამოაქვეყნა და ფინალისტების ვინაობა გვამცნო.

კორონაჟამიანობისას სხვა თემით ძალიან სწრაფად გამოცოცხლდა ფეისბუქის ქართულენოვანი აუდიტორია — ბევრი იმსჯელებს, განიხილებს, რასაკვირველია, გასაიდუმლოებული ჟიურის წევრებსაც გადასწვდნენ. ნომინაციებს მიღმა დარჩენილებს ამხნევებდნენ; გულშემატკივართა ჯარი კონკურსის მესვეურთა გადაწყვეტილებას მათ კედელზე აპროტესტებდა და ილია ჭავჭავაძისეულ სიბრძნეს მოიხმობდა — სანთელ-საკმეველი თავის გზას არ დაკარგავს...

არადა, ლიტერატურული საზოგადოება ვერა და ვერ შეეგუა, ერთი შეხედვით, მარტივ ჭეშმარიტებას — ყველა კონკურსის შედეგი ჟიურის წევრთა უმრავლესობის გემოვნების გამოძახილია. და საერთოდაც, აშკარად გადამეტებულად მეჩვენება, ჩვენ თანამედროვეთ ჩვენსავე გემოვნებით გენიოსები ვუნოდოთ და მათი ტექსტები შედევრებად შევრაცხოთ და ამ გენიოსებისა და შედევრების შეუმჩნეველობაში ჟიურის წევრები დაულალავად ვადანაშაულოთ. ასე თუ გაგრძელდა, ხვალ-ზეგ აღარც კონკურსის გამართვის სურვილი გაუჩნდება ვინმეს და ჟიურის წევრობაც იმ ტვირთად იქცევა, რომლის ზიდვაც დროთა განმავლობაში სულ უფრო ნაკლებ ადამიანს მოუხდება. მოკლედ, ეს შესავლისთვის...

ახლა კი — საქმე.

XVI

ნუგზარ
ზაზანაშვილი

საკვირველია
რომ ბოლომდე გამომყვეით
ლექსებო

არ მეგონა

მეგონა მომბეზრდებოდით
ან თქვენ მოგბეზრდებოდით

მაგრამ ისევ ისე გამოვიდა —
კაცი ბჭობდაო

საკვირველია

და ყველაფერი საკვირველია
რაც თავს გადამხდა
დაბადებით დაწყებული

და რაც კიდევ გადამხდება
სიკვდილით დამთავრებული

კორონავირუსობის ჟამს
აყვავებული ჭერამი

გამითენდა კიდევ ერთი დღე
დიდი მადლობა

ავდექი
ფარდა გადავნიე

კარგი დღეა
მზიანი
ოთახის ყვავილებსაც მოუხდება

დილის ჩაი
ჰიგიენა

გარეთ არ გახვიდეთო
მაგრამ უკვე მეოთხე დღეა
გარეთ ფეხი არ გამოდგამს
და დღეს უნდა გავიდე
ისე
გავისეირნო კარგ ამინდში ცოტა ხნით
ჰაერი ჩავყლაპო

გამოვივარ სადარბაზოდან და
მხვდება აყვავებული ჭერამი
40 წლის წინ კურკიდან თავისით
რომ აღმოცენდა
ელექტრობოს მიტყუებული
პირდაპირ ჩემი სადარბაზოს წინ

ერთი მოყვავილე ხე ყიფშიძის ქუჩაზე

მობერდა უკვე
ხმელი ტოტები მოემატა
ის კი მაინც ჯიუტად ყვავის
ყოველ წელს
მარტში
ოდნავ შესამჩნევ თეთრ
სიფრიფანა
შუქს
აკმევს

ამ შუქში ვჩერდები ცოტა ხნით
და მერე მივდივარ

კორონავირუსობის ჟამს
პატარა ბაღში

რა კარგი აპრილია
რა კარგი დღეა
რა თბილი მზეა

რა ლამაზად გამოუბამთ
ხასხასა პატარა ფოთლები ხეებს
რა მშვენივრად ჭიკჭიკებენ ჩიტები
რა ხალისიანად ქანაობს საქანელაზე
ის თმაგადახოტრილი პუტკუნა ბიჭი
ან ეს გამხდარი ქერა პატარა ბიჭი
რა მარჯვედ „კატაობს“ დიდ ველოსიპედზე
რომლის პედლებს ძლივს სწვდება
ანდა რა საყვარლად დაბაჯბაჯებს
ერთი ბენო გოგო: ცოტათი გაბაჯბაჯდება
და სასწრაფოდ უკან — დედის კალთისაკენ

ხანშიშესულები კი ვსხედვართ ბალის
სკამებზე ცალ-ცალკე
ერთმანეთისაგან მოშორებით
და ვუყურებთ ბავშვებს
ვისაც „სოციალური დისტანციის“ დაცვას
ვერაფრით ასწავლი

როგორ უხდება ეს სუსტი ქარი
ამ ცხელ ივნისს,
სუსტი ქარი — ნიაზე მეტი,
მაგრამ ნამდვილ ქარზე ნაკლები.

ლეგა მტრედების გუნდი
ბაღში დაცვენით
თეთრ თუთას მიირთმევს.

პატარა, მსუქანი ბიჭი
ოსტატურად „დაკატაობს“ ორთვალაზე...
ჩემს დროს ეგეთ რამეს,
ოლონდ უფრო დიდბორბლებიანს
და მექანიკურს,
მხოლოდ ცირკში ნახავდი —
ექვილიბრისტების გამოსვლისას.

— რა ჰქვია ამ ორთვალას, ბიჭი?
(რალაც ჩაიბურღუნა)
— რაო?
— ჰოვერბორდი (გავიგონე როგორც იქნა).

ასე რომ, ამ დღესაც არა უშავს:
მერე რა რომ კოვიდი ჯერ არ გამქრალა,
სამაგიეროდ — სუსტი ქარი უბერავს,
მტრედები თუთას მიირთმევენ,
მე ახალ სიტყვებს ვსწავლობ...

კორონავირუსობის ჟამს
შინ გამომწყვდეულ ნატას

ველარ იტან — გიჟობ,
მეზობელო ნატა,
მარტობას — გიჟობს
გაიჩინო კატა.

მოეშვები ზღუქუნს,
დაივინყებ ბოდვას,
მიეჩვევი სულდგმულს,
გაერთობი ცოტა.

ყოფნაც განა რაა? —
მიჩვევაა მხოლოდ...
ხოლო ნამდვილ სოლოს
შეასრულებ ბოლოს.

კორონავირუსობის ჟამს
კიდევ ერთ პატარა ბაღში

ეს სკამი ლეღვის ქვეშა დგას,
ის სკამი — კვიპაროსის,
ეს ხე უყვარდა ადამს და
ის ხე უყვარდა მოსეს.

დრო უცნაური რამაა,
დროს რას გაუგებს კაცი?!
ხე უფრო ჩვენებურია —
ხან მზე სწვავს, ხანაც აწვიმს.

ჰოდა, შევეშვათ სხვისებურს,
ვეფეროთ ჩვენებურებს...
ეს ქარიც ჩვენებურია,
უბრალოდ ზოგჯერ ურევს...

მე ბავშვობაში ჩიტის რძეც კი
არ მაკლდა

უფრო სწორედ
ჯერ ზეფირი იყო შოკოლადში
მერე ჩიტის რძეც გამოჩნდა
იმავე გემოთი

არა
მდიდრები არასოდეს ვყოფილვართ
მაგრამ მაინც მანებივრებდნენ
ბებიები
ბებიდები
დედა

და კიდევ გამომყვა —
ამ სიბერეშიც მიყვარს
ზეფირი შოკოლადშიც
და ჩიტის რძეც

ოლონდ ახლა —
ექიმების აკრძალვების მიუხედავად
პირს როცა ჩავიტკბარუნებ —
ცოტათი
სევდაც
შემომეპარება
ხოლმე

კარგია ყრმობა...
სიტაბუკეც...
როცა დედ-მამა ჯერ ისევ
ახალგაზრდაა,
მათი მეგობრებიც
ახალგაზრდები არიან
და სტუმრიანობაა ჩვენს სახლში.

მე ბებიები მანებივრებენ:
საზამთროს მურაბა,
ატმის კომპოტი,
ზეფირი შოკოლადში,
მარმელადი შოკოლადში...
და წიგნებს მიკითხავენ:
ნიქარა,
ხუთკუნჭულა,
ნაცარქექია,
პინოქიო,
ჩიპოლინო,
მერე — განძის კუნძული,
კაპიტან გრანტის შვილები...
და მეც ნელ-ნელა გემოს ვუგებ
და თვითონ ვიწყებ:
რობინზონ კრუზო,
80000 კილომეტრი წყალქვეშ,
შერლოკ ჰოლმის თავგადასავალი,
მამელუკი,
დიდი ლამე...

სიმყუდროვე და დაცულობის
გაუცნობიერებელი შეგრძნება...

კარგია ყრმობა,
სიტაბუკეც,
ახალგაზრდობაც,
შუა ხანიც კი...

კარგია...
ვიდრე ვინმე გეფარება,
ვიდრე დარჩები პირისპირ...

დაილაღე
მაგრამ მაინც განაგრძობ სვლას
ზაფხულის ღამის ქუჩით
ხვატისაგან ფოთოლდამჭკნარი
ჭადრების გვერდით

და
გრძნობ
რა გულდასაწყვეტია
მეტისმეტად გულდასაწყვეტია
ის რომ ვერ ჩერდები

სულ წინ და წინ და წინ და

საით

სულ წინ და წინ და წინ და

თან წინ გახედვა არ შეგიძლია
შეგიძლია გაიხედო მხოლოდ უკან

სულ წინ და წინ და წინ და

რა წინდა გაგიძლებს
რა ფეხსაცმელი

ფილოსოფოსთა ბრძნობითა —
სურვილები
სურვილები გვანამებს
სურვილებითა ვართ მიჯაჭვული
სააქაოსო

აქაოდა
აქა დგას შენი ოდაო —
სურვილებს ვერ გაურბიხარ
ჰოდაო
ბოლოს ეგენი გამწარებენ
და გაფრთხობენო
ისეთ შიშს გაჭმევენო
რომაო

ისე ეგ მეც ვიცი
მაგრამ აპრილია
და მაინც გამირბის თვალი
ჩვენი ოფისის ეზოში
აყვავებული ალუბლისაკენ

ლიტონი სიტყვა...
რამდენი ლიტონი სიტყვაა,
ლიტონი ფრაზაა გარშემო...

მაგალითად:
„ნეტავ სულ არ მოვსულიყავი ამქვეყნად“

მაგრამ...
შენ ხომ მხოლოდ ჩასახვისას ჩნდები,
მანამდე კი არა ხარ,
არაფერი ხარ,
არაფერიც კი არა ხარ...

მოვსულიყავიო...
შენ არ მოდიხარ — ჩნდები
და არც მიდიხარ — ქრები,
არც მოდიხარ და არც მიდიხარ —
ჩნდები წამით და უმალ ქრები...

და რა?

არც არაფერი,
უბრალოდ ამ დეკემბრის ღამით
ძალიან ღამაში ცაა —
ულრუბლო და გამჭვირვალე,
ძალიან ღამაში მთვარეა
და ვარსკვლავები.

მეგობრის,
ზაურ ბიძინაშვილის ხსოვნას

არ სტკივა
ალარ სტკივა
ალარაფერი ალარ სტკივა
გარდაიცვალა

ნაქცეულა
ნეკნი გასტეხია ცუდად

ალბათ იცოდა რომ კვდებოდა
მაგრამ არ დაგვემშვიდობა
რომ არ მიმხედარიყავით
რომ შემთხვევით არ გადაგვერჩინა

ნეგს დამშვიდებული სახით

ზეგ მარხავენ
სახლთან ახლო
სოფლის თავზე
სოფლის სასაფლაოზე
ძველი პატარა ბაზილიკის გვერდით
ზურმუხტისფერი ქვები რომ უჩანს
ნეკნებივით
და რომ გადმოჰყურებს
ქართლის მინდვრებს
რა ხანია

და არსებობს ასე
უხმაუროდ
შეუმჩნევლად
რომელიღაც სოფელში

გრანელიდან

მარტო მიყვარს ჩამოჯდომა
ბაღის სკამზე — სადმე:
ვზივარ ხოლმე, ვფიქრობ ხოლმე —
რატომ ვფიქრობ ამდენს?..

ახლაც ასე ვზივარ სადღაც,
„სალამოა მშვიდი“...
და მეც ვამჩნევ —
„ხიდან
ხეზე
გადაფრინდა
ჩიტი“...

ქველი ამაპი

დაუნინდიათ ცხენისწყალთან სხიერ მკათათვეს.
ღვთისშვილებს, ერთხელ,
აგვეხილა ლექსის ხლართებად —
ნათლისმცემელი ყაყაჩოებს უკმევდა თმაში
და უზოგავდა ცისიერში შემოხათრებას.
იარა მერე გზამ უგზოოდ, თვალზე ლიბრით,
ვლოდნით დროს და ხმადივით ხანაც ცის ყუას,
ის იდგა განზე, დანიდული, თუმცა ყველას ჯიბრზე
უათინათო ციაგებმა ჩამოიტყუა.
და რომ არ ერქვა, ის სახელი ამოუტიფრა
კეფას და უკრავს ჟრუანტელს და თვალის ჩინს უკრავს,
ფშანზე ვარჯები დაუმსხვილდა ლასხანის იფანს
და იფნის ძირში მუხლს იმაგრებს შვლის ორი ნუკრი.
ნესტოებს ბერავს მოთენება დედის კალითდან
და სად ამგზავრდი, იმ სიზმრების ქოხის ალაგეს
მიუბრუნდები უძლები და ციურ ბალთებით
შეკრულ წერილებს ზარდახშიდან ამოალაგებ.
ზოდიაქოში შემოგხვდები. მივალ განდობით.
აქ კაბადონებს მარტო მარტის სჯერათ ფერვალი.
მოქსოვილია ჩემი კანი ხსოვნის ლანდებით,
ჩაკირულია ჩემი ძვლები და გაფერილი.
დაინინდაო ცხენისწყალთან. მერე ათასმა
წყალმა მოწყენით ჩაიარა, მორჭმით ითოვა,
ნათლისმცემელმა ის სხიერი ნლები გათასმა
ყაყაჩოებად, საყდრებმა რომ დაითთოვეს.

ყინულის პერგამენტი

ჩამიფიქრე
სანამ ჩრდილოეთის ირმებს მარხილში შეაბამენ
სანამ ქერის ჯუჯა ნაძვისხეს დაედგამ
სანამ კართან დუმილის ლოლუებს გამოვზრდი
თუ გამიმხელ
ვინ აგემგზავრა ელფების ქვეყნიდან
ნითელი კენჭები რად მიზიდე ორბის ბუდეში
ან ქვირითი რანაირად დაითვალე
ვიგუმანებ
რომ თვალის ბროლი აგემღვრა
ოკეანეში ოფლის კაკალი ჩაგივარდა
ყარყატებმა სულისგამყინავად მოგაჩხავლეს
სულ ასე უნდა მარყუჟივით ნამეჭირო
ქვა ენით დაკოდო
ფეტვის კალოები სულის ბერვით ანიავო
სულაც გამველეებს შემოერგო წელზე ელჭექად.
ერიჰა... უკვე დეკემბერია
თუმცა ჯერ ჩვილი არ მიუნვენიათ ბაგასა
ჯერ არც მოგვებს უკითხავთ
„სადა არს, რომელი იგი იშვა მეუფეი ჰურიათაი?“
ყინულის ქოხმახი მაინც ჩიტკაკალით დაგიმშვენე
კარს სიზმრის ანტილოპები ველარ შემოგვიღებენ
რა გუნდრუკს ელი
მოასწარი და ჩამიფიქრე
სანამ ჩრდილოეთის ირმები დაძრულან
იმ მარხილს შენთვის ყინულის პერგამენტი გამოვატანე

ღროის სიგბიოზი

კარში რას დგახარ —
გგონია თუ ცალ ხელში ელვებს მოჭმუჭნი
მეორეთი შენ თავს გამოენთები
ხსოვნის უდაბნო აგეფოთლება?
მიდი სახლს სამჯერ შემოუარე
ჰორიზონტის ხაზი მხრებით გადასანიე
ვინმე მაინც გიგულისხმოს
ბელურამ მაინც მოგაჟივლოს ბელლის გვიფიდან
სად ნახვალ
ყველგან მაინც შენი იერუსალიმი უნდა ჩამოიქნა
თავსასთუმალს მაინც სიზმრები უნდა ჩაუთქვა
წყალს სად ნაყავდი
საცრით ვისკენ ეზიდებოდი
გიჯობდა
სახლის ნალველი ამოგესვა ღრიჭობიდან
საძირკველში ჩატანებული
მარტოობის სევდა ამოგებაა
დროზე მაინც გადათვალე ორშაბათები
საათის ისრები შეადულე
სანამ ნანვიმარ ქვაფენილზე
შავი ლაკის მოკასინები აკაკუნდება
სანამ გუბები თეთრ გეტრებს და
პლისეს ქვედა ბოლოებს აირეკლავენ
გეკითხა კედელზე ნაძვის ტოტივით
ვინ მიაჭედა ჩემი ბაგვობა
და სათამაშოების ნაცვლად
გაფერადებული ქალაღებით მორთო?

მომავალი სულ ასე ოინბაზობს
სულ თავის თავს მოერეკება
მხოლოდ წარსულია სანდო და მართალი
წარსულს სახლის ნეტარი სუნი აქვს და
წითლად აშაშრული
პატარა კეთილი ხელები.

მარჯნის ჩიტები

ამოაღებდე სისხლიდან ქუხილს,
ამოივლებდე ტანზე სამუნველს.
წამოგიცდება უბიდან კუხე
დღე, ფრთებით ბეჭზე მოგილამუნებს.
ნართი ხარ, მე რომ გავამზიანე.
გაჩეჩილ მთვარეს რომელზეც ვართავ,
ის კვირისთავიც ისე ბზრიალებს,
ისე ბზრიალებს და ისე ქარდა —
ქარები გიგვიან წინკარს,
დღეების მღვიმე უნდა მილილონ,
თვალთ მანიშნე, რამდენი წლის ხარ,
კვდომის და შვების ფურთა ღილილო?
არტახებიდან გიჩანს ძარღვები
თუ გზები, ცამ რომ ერთხელ მონიშნა
ცხენისწყლად, მერე დიდხანს ნადღევები
ჩამოიგრაგნა ხიდქვეშ ზოგიშთან.
და იფქლში ღვარძლი, ერთი ნახვითო...
მთის ბილილებით და მაჩიტებით
ნახვეტა ჩემი დღეების ხვითომ,
ავსო უბე მარჯნის ჩიტებით.

გვრიტაპი

გულში ვზი. ბროლის გუგებში
გიჟღრიალებენ ხუნდები.
ხანგალმა, ჩემად ნუგეშად,
გადაიფრენენ ხუნდები
გვრიტების, ნაგვრიტინების.
მათ ფერად ყვავის უნაბი,
მათ ფერად უნდოდ ვკრთები —
ეგ ბროლი არ გაუნაბო,
არ დაულენო ფრთები;
არ აუნგრო ტინები,
არ მოუშალო ჩერო,
ნუთით ვერ შესხდნენ კენწეროს,
ნუთით ვერ შეისვენონ.
წამწამთა უდაბნოების
თავქვე აშლილა ახოც,
ვინძლო, იმ ღულუნს მოებან,
ოაზისები ნახონ.
ჯერ კი ვზი. ვერსად მეძებო,
მშვიდ დღეებს ვეტირები,
ჩემი მშფოთვარე ძიძები —
ჩამიმიფრენენ გვრიტები,
გვრიტები ნაგვრიტინები.

მოსალამოვდა. წამოხვეტა გამლღვარი ოქრო
მზემ. ბუდეებზე შეიკეცა ყველა ფრთა მერცხლის.
იმის ჯერია, ვინაც უნდა ამ ოკრობოკრო
ცაზე შემოდგეს, სვავრიელი ჩამოფშვნას ვერცხლი.

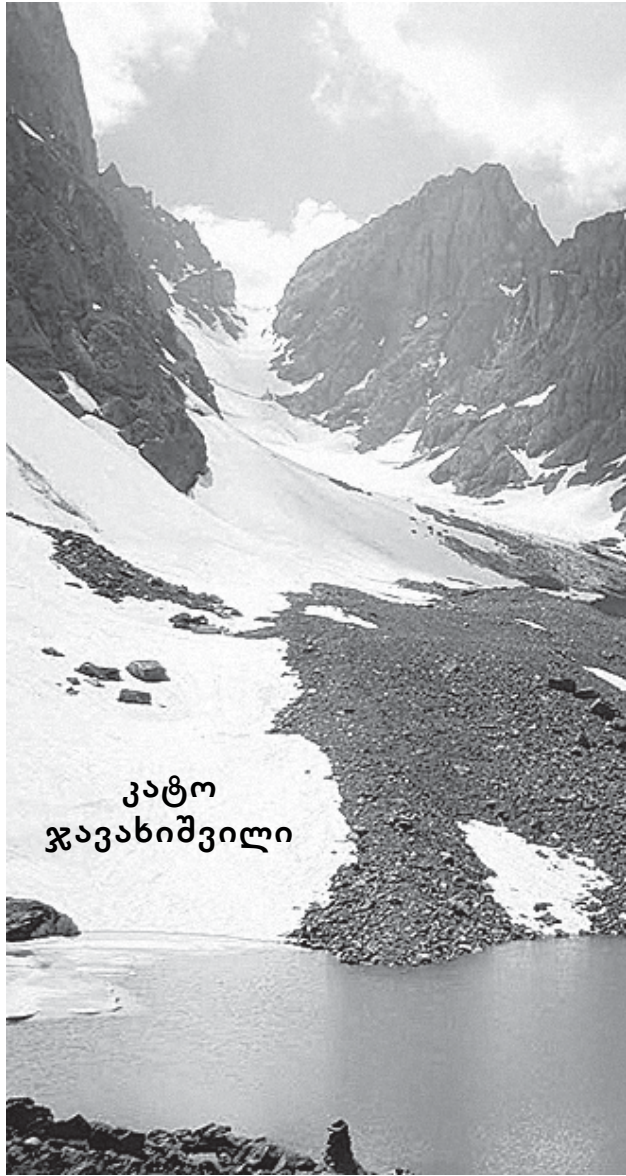
სტუმარი

ჩემ წინ დასკუპდა სამყურაზე, კიდურებს იქნევს,
მიყურებს ჯიბრით, თითქოს მწვანედ მიდებს ნაძლევეს,
რამ გაგაჩუმა, ე, ძმობილო, შემთხვევით იქნებ,
ჭრიჭინობელთა ორკესტრიდან გამოგაძივეს!

ოცდათერთმეტი აგვისტოა. სინყნარეს სოფლის,
ზოგჯერ ყვავების ყრანტალი აქვს ფერდში გაცმული.
უკანასკნელად მოიწურა ზაფხულმა ოფლი,
სექტემბრის კართან ზის ბებური, ჩამოქანცული.

მინდვრების ბაღადა

მზის მტკაველ-მტკაველ მომზომველი,
მარტის მზისწული,
საბიჯგელების დაღმა ოსპის ხოდაბუნების,
გამომარგვლის და გამოხშირვის და ქალწულების
კაბა-ჩითების გამოცრეცა-გამოხუნების.
ის გაერია ვარდის ბაღებს, მან აქნა ზეცა.
ბინულის წყალში მან ჩააღბო მანულები
სამამულე რქის მოსაკონად. და რა უქნა მზეს?
მთოვარე რალად ჩამოახმო? გალუულია.
თმა გადაუნენს, აუხილეს ხელისგულები,
სიტყვების დალით დაუშანთეს შუბლის მინდორი
ნანინანატრი. მოგუდული ასე გულდაგულ
სადღაც შორიდან გაგონილი დროის დო-რე-მი...
მზის მტკაველობით მომზომელი, მარტის მზისწული,
ჭიამაიებს დახატული ზურგზე ხალეზად,
მის ბასრ გუგებში სათიბები მოიხალეება,
ჩაიწურება მთვარის დისკო გულის მინწურში.

კატო ჯავახიშვილი

აკვალის სიმღერა

არ იტირო, მსხვერპლო ჩემო. მაგ ხეივანების ქვეშ არ ჩაკარგო ეგ კრისტალები, მთების შუქ-ჩრდილებს სველ ტბებში ნუ გამოურეცხავ გუმბათების ფერს, ფერს ნაღმების, ფერს იმ რკალების, — შენს ქუთუთოებს სიძულვილს რომ უფერმკრთალებენ.

არ ინანო, მსხვერპლო ჩემო. ნადირი უფრო კეთილია, ვიდრე შორიდან მოსჩანს და მანამ სიზმარივით გადახუნდება ნათითურები მაგ თეთრ ყელზე, გამოიგლოვე — უმომავლო შენი დინება ზღვების გადასწვრივ, სახმელეთოს სულ რომ არ ჰგავდა: ნადირი უფრო კეთილია, ვიდრე შორიდან მოსჩანდა, როცა ტყეში თეთრი ნაძვი ყვაოდა.

გზის დასასრული ფეხაკრეფით რომ არ გაგველო და წვრილ კისერზე ათას მძივად აბრჭყვიალებულ ყვავილის ღეროს არ მოეკლა შენი სურნელი, — რას იფიქრებდი?!

არ მომიკვდე, მსხვერპლო ჩემო. ზღვაშობილინი მოკანკალე სუნთქვის სანაცვლოდ, ამწვანებული მინდორივით მიწვეს ბალიშზე. და ბელტებს ვითვლი, თითქოს მეჩხერ ტყეში გაფანტულ, წვიმის ღმერთების გზააბნეულ ნაბიჯს ვსანთლავდე.

საით წავიდნენ დაიწყების მდინარეები, რომელ წყალსაცავს მიაბარეს გამოზამთრება? შენს თხელ კაბებში ქალაქები ილანდებოდნენ — ნონასნორობა — ტოლობაა. წყალმცენარე ხარ. ზამბარასავით შეირხევი და... დამთავრდება. თავბრუსხვევაა? იქნებ თრობას უმარტივდები?! ასე თავდაღმა როგორღა თვლემ ქალის ჩიტივით?... სავარაუდო ცხოვრებების გამოტოვებით ირხევიან და ქვავდებიან მუქი ფარდები.

შეხედე სიკვდილს, მსხვერპლო ჩემო. ჩემი თითები მაგ ფერადი გზების სანაცვლოდ ბალახის ღეროს საყვირების ამბავს ყვირიან. სილურჯეს როგორ ამოუვსებ სიცარიელეს?! უაივნო დღეების გასწვრივ — რა გამჭვირვალე იყო დარდი მაგ სახლის კართან, ხურჯინს ხმელეთით რომ ვავსებდი. ვერ გავიარე — ვხედავდი ძახილს მაგ სხეულში ამოფუებული, მოზელილს შენი ხმაურის ფქვილით, იმ ღამით ორჯერ იწვიმა მერე, ფოთლებმა ქარი ითამაშეს და გაითვალეს.

შენი კაცი კი ტკივილის გაღმა გუბებებს სვამდა. ნანვიმარ ღამის დანატოვარ ალგორითმებში

იკარგებოდა ჩემი ფრთხილი ნაბიჯის გამა, როცა შენს ბოლო ამოსუნთქვას ღამეს ვუთევდი.

ცხოვრების ხაზი არსად რომ არ გადახრილიყო და ამ მოსაწყენ, უმომავლო პრელუდიაში შენს ცოცხალ თავს რომ სხვისად მკვდრისთვის ველარ მიესწრო, რას იფიქრებდი?!

ვერ გაიარა ეს გზები იმან, ვინც ვერ დაბრუნდა მდინარეში და ტანს ისველებს, ვერ გაიარა ეს გზები იმან, ვინ სიძულვილი ვერ ისწავლა, დაიმარტოვეს სინანულის გრძელმა მინდვრებმა, სინანულის გრძელმა დღეებმა დაიმარტოვეს, ვერ გაიარა ეს გზები იმან, ვინც ვერც მოკვდა და ვერც გაცოცხლდა. ვერც მიატოვეს, ვერც იპოვეს და ვერც იგლოვეს. ან დაივიწყეს სამუდამოდ. ვინც ცოცხალია და სამუდამოდ დაივიწყეს. სამუდამოდ გადაივიწყეს.

გზის დასაწყისი ფეხაკრეფით რომ არ გაგველო და წვრილ კისერზე ათას მძივად აბრჭყვიალებულ ყვავილის ღეროს არ მოეკლა შენი სურნელი, — ხომ ვერ გიცნობდი?!

არ გეტკინოს, მსხვერპლო ჩემო. თუ სიკვდილია, სიცოცხლეში უნდა დამთავრდე და ფრთხილ ნაბიჯებს გადაასწრო, რომ სიყვარულში წაასწრო ყველას, ვინც კი მომჭკნარ გულში მოგიკვდა.

არ იტირო, მსხვერპლო ჩემო. ჩემი თითები სახმელეთო გემების განვრივ მიცურავენ. ნელი დინება ყველა გზას ისე გადარეცხავს, თითქოს არც იყო. ან თითქოს იყო და იშლება. გადაივსება, ყველა ჭალა და ყველა ღელე. ყველა სიკვდილი და სიცოცხლე გადაივსება ყველა ფოთოლი შენი ტანის აკლდამად იქცა... და შენი მკვლელი, მხრებზე შენი ნაწილი მინდვრით მიდის და ნაძვის წინვებიდან წვიმა იწყება.

დღესასწაული

ვის მოუვიდა აზრად, ჩემი შუბლის ღრმა ნაოჭი გაეყიდა და დაბადების დღის მისალოც ტორტში ჩაერთო?! რამდენჯერაც არ ჩააქრობ — მაინც ინთება. პარანორმალური სანთლებია, დღესასწაულებს სიჩუმისთვის რომ იგონებენ. და იმ ხალხისთვის მშობიარობის ტკივილები რომ ავიწყდებათ.

არადა, როგორ გააცილებ ახალგაზრდობას მუყაოს სახლის მორყეული რიკულებიდან? სიჩუმეს როგორ გამოაცილებ ხის ძველ იატაკს, თუკი კუთხეებს მოგონება მიეკედლება?!

ბუნებრივია, დამძიმებული ხელ-ფეხის გამო მიყვარდეს ფიქრი სერიოზულების ალაგ-ალაგ გამოტოვება. სქელი გული აქვს ტორტს, რომელიც ასე დაქსელეს კონიაკის და შავი კენკრის არტერიებმა.

მშობიარობის ტკივილებს ვინც გადაასწრო, ჯერ ვერ დაბერდა, გამოვთვლი მანძილს, მარშრუტს ვგეგმავ, სანყის წერტილს ჩემი ბავშვობის სათამაშოს ცხვირით მოვინიშნავ. ორი ნაბიჯიც რომ გადავდგა, საით წამიყვანს? შუალედური პუნქტები თუ სხვაგან გადავსვი — ვერ დავბრუნდები?!

ვინც დაიცალა, იმათ ნაცვლად განჯინებიდან უნდა გადმოვდგე, ლურჯი სანთლები მივაფარო იატაკის ფარულ ღრმეებს — ვის მოუვიდა აზრად, ჩემი შუბლის ღრმა ნაოჭი გაეყიდა და დაბადების დღის მისალოც ტორტში ჩაერთო?!

ჭარბი სისხლი აქვს ახალგაზრდა ჭაობის ღამეს, ჩასქელებული მდინარიდან რომ დაიწყო გამოფხიზლება, — გამელვიძება?

ხვალ უკვე მოხდა

ხანძრიდან უნდა გამოიქცე. ხე. როგორც ჩემი ტანი. ხე — გადაცმული ცარცის ძვლები. ტოტებს იცვლიან გამუდმებით. გზა არც მთავრდება. არც იწყება. არც თვალს იქით იწვანება. „ხვალ“ — გამოქცეულ დღეს მივანდე. გუმინდლიდან რომ გადავცქერი. მზე

დაკარგული იმედია. მზე. თვალებიდან თუ გამოძვრება. ხელს ხვალ რად უნდა გადაბანა. ხვალ უკვე მოხდა. გუშინ ახდა. დღეს უკვე მხოლოდ სიჩუმეა. სულ სხვანაირი დალილობა. სხვა.

დღე. ვიბრაცია. ჩრდილი, როგორც ხავერდი. ძველ ტილოზე. ხვალ გათენდება ალბათ ისევ. არ თენდება. რად ღამეა. რად ჩამოხნულა. დაიძინე.

დილამდე მთელი სიცოცხლეა. ხმებს სიტყვები არ გააყოლო. სიჩუმე არ გააყოლო. გდევს უცნაური გარინდება. თითქოს ბგერები ჩამოლექე. ხარ სადღაც შორისდებულივით. შორის ბრაზსა და გაცოცხლებს. და-ღამდე უნდა დაისვენო. დაღამდე უნდა მოატყუო. თავს.

შენ. უკვე დიდი სიჩუმეა. მე. ხავსიანი კარი. შენ-კენ დღეები გრძელდებიან.

ჩემკენ ქარია. საზარელი. მკლავს დასასრული გამთენიის. იქნება ტბა ჩავიგუბო. შორს სადღაც ტყეა.

აჩრდილები თვალბის ირგვლივ გროვდებიან. კარ-გამოცლილი სახლებიდან მოსჩანს

უჩვენო საფლავები. შავ-კაბიანი ხეებია. ხანძრიდან ფეხი გადმოუდგამთ. კანს მზე არ მოხვდეს. დაიძინე. ხე. როგორც ჩემი ტანი. მე.

შვილავი

ჩვენ გავაჩინეთ შვილები საკუთარი თავებისთვის. საკუთარი სურვილებისა და მოვალეობებისთვის. ჩვენ გავუჩინეთ შვილები საკუთარ ცხოვრებებს და დავავალეთ —

ისე ესწავლათ, როგორც გვინდოდა. ისე ესუნთქათ, რამდენი ჟანგბადიც ჩვენი ფილტვებისთვის იყო საჭირო. ისე ჩაეცვათ, როგორც მიღებული იყო. ისე ჩავგვხუტებოდნენ, როგორც ვიმსახურებდით.

ჩვენ გამოვწვლეთ ჩვენი საშობადნო ხორცის პატარა ნაჭრები და პლასტიკინად გადაქცეულა, ვაიძულეთ მათგან კუდრაჭა გოგო-ბიჭის გამოძენის ნება დაერთოთ.

ჩვენ კი შეგვეძლო დასვრილი ხელებით დიდხანს გვეძერნა მათი ცხოვრება: ბალში მისვლამდე, სქესის პირველ შეგრძნებამდე, უფრო იქითაც, სათვალთან მასწავლებლამდე, პროფესიის არგუმენტირებულ შერჩევამდე, სადაც გოგონათა და ვაჟთა პროფესიები ასე მარტივად იმიჯნებოდა.

ვძერნეთ ცხოვრება, სადაც ღამეებს ვათენებდით, მანამ გოგონები პირველ პაემანს გაკვეთილივით ატარებდნენ და ბიჭები ბორდელებს ასევე პირველად სტუმრობდნენ.

ვძერნეთ დიდხანს, მოთმინებით, აუჩქარებლად, მანამ ბიჭებმა შეყვარებულებში დედის თვალები არ დაინახეს და გოგონები მამებივით ძლიერ კაცებს არ მისთხოვდნენ.

სიყვარული შეიძლება გახდეს ჩარჩო, დამახსოვრე. შეიძლება არსად გაგიშვას, უკან დაგხიოს. აი, სამშობლო — დედა, ქალი, ანდა უბრალოდ მეგობრის გოგო, ანდა კიდევ უფრო შორს წავალ, ამის იქითაც შეიძლება — ყველა ომი ხომ სიყვარულის გამო დაიწყო.

სიყვარული შეიძლება იყოს გვერდით ჯდომაც, უნდა გახსოვდეს. ყველა პრობლემის, ყველა დარდის თავზე მოხვევა. აი, ეს მინა და ქალაქი. ანდა ეს სახლი. ანდა უბრალოდ, შენი ოთახი. კიდევ უფრო შორს წავალ, ამის იქითაც შეიძლება — სიყვარულმა შეიძლება გაგანახევროს.

ახლა განახევრებულ ცხოვრებაში დგანან განუხორციელებელი ოცნებებიდან გადმოსული ჩვენი სამოცი წლის შვილები, უმნიშვარი ახალგაზრდობის სევდას სიბერეში რომ მიათრევენ და გადათეთრებულ თავებს ჩვენი კალთის ქვეშ მალავენ.

შვილები, როგორც უნაყოფობის გამართლება. შვილები, როგორც საჩუქრები, მარტოობის კელაპტრები, პასუხები, ყველა გათენებულ ღამესა და მომზადებულ სადილზე.

მინა ჩვენი არსობისა

ისე უშენო წვიმას მიშენენ,
ცოტამ თუ იცის ჩვენი მეტობა,
არ იქნებოდა ეს დღე უშენოდ,
შენთან ერთადაც არ იქნებოდა.

მთელი სარკაზმით მზე კვლავ ანთია,
და ასურეთის ქვიშაში ძვრება,
წუთები ისე ხრავენ განთიადს,
როგორც სარკომამ გადახრა ძვლები.

თეთრი ჩადრებით თეთრი ქალები
მნიფე ფინიკებს ეტანებიან,
რომ ამოკრიფონ შენი ნაფლეთი
მინიდან, როგორც მეტანიები.

შენს სოფელში კი შენი თვალები
მნიფდა და ქარი ნაყოფს არ არჩენს,
როგორც ივლისის სიო თავნება,
ისე შემორჩი მოხუც მამაშენს.

ოთხი კედელი, ვინრო კარადა,
ერთი შარვალი და ისიც ჯარის.
სატრფოს ფოტო კი, რადგან არ გყავდა,
შესაბამისად ისიც არ არის...

მე კი,
არ ვიცი აქ რატომ ვდგავარ,
რატომ ვთხრი ქვიშას ლექსის თითებით,
გადავივინყე ლოცვათა გამა
ასე ვმთავრდები,
ასე ვინწყები, —

მინა ჩვენი არსობისა,
მოგვეც ჩვენ, ღმერთო!

მართალი

შენი თვალები,
დაბადება
ძვლების ართრიტის,
შენი ბეჭედი,
მალაქიტის
სრული მისტიკა,
ლექსი, რომელიც
თავის პატრონს
ისევე განიცდის,
რადგანაც დახლზე
გამოაშრო
და სხვებს მიჰყიდა.

დღეს ყველა რიდეს
მხოლოდ ერთი
მესაკუთრე ყავს,
გამოისახა ხელისგულზე
სახე კეისრის,
ზის კაცი ერთი,
მძიმე ცრემლებს
აბჯენს იდაყვებს,
ცა ეტმასნება
ზეციური
ტყავის ქეისი.

ჩვენ შამანების
ხმაზე ვმღერით,

ვფატრავთ ცხოველებს,
და ვართ ადვილად
აქროლადნი,
როგორც ეთილი,
თითებზე ვიბნევთ
მალაქიტის
მკურნავ შელოცვებს,
რადგანაც
ჯვარი შორია და
მწყემსიც კეთილი.

კაცმა ერთმა კი,
ღმერთო, როგორ
მშვიდად გინამა,
ქარის სიკვდილზეც
არ გაჩერდა
მისი წისქვილი,
...
მეც შენი ხელით
მოხელილი
გოჯი მინა ვარ,
გადამზილე და
გამომხადე
რწმენა-მისჯილი.

თორემ თვალები,
დაბადება
ძვლების ართრიტის,
ეს მძიმე ვერცხლი,
მალაქიტის
მტევნის აკიდო...
ყოველი ლექსის
დანერისას
ისე განვიცდი,
რომ არ დავანყო
დახლებზე და
რომ არ გავყიდო.

ბინოკლი

ბოლო დროს ისე ადრე ვდგები,
ლამეს ვიმოკლებ,
როგორც შენ ძალით იმოკლებდი
თმების ჩამოშლას
და ვემალები აივანთან მომდგარ
ბინოკლებს,
ანუ წესის და ჩვეულების მარად არ მოშლას.

ბოლო დროს ისე უცნაური წერით განვეწყე,
ვწერ იმ დღეებზე, საწერად რომ არ გავიმეტე,
აზიის მზეებს ვეფინები, როგორც სარეცხი,
რომ ყოველ დღით შევაჭამო კანის სითეთრე.

ვუსმენ განდევნილ მეამბოხე, დახშულ ნიჟარებს,
ტალღებს, რომლებიც მათ გარეშეც კარგად არიან,
აქ მთელი წელი ისე გავა, რომ არ იჟამებს,
ამ ნიჟარების დამმარხავი ქვიშის ქარია.

მე, ქართულ ქარებს შეჩვეული, თავს არ ვიფარავ,
ასე ჯიუტი და უთავმოლო ვიყავ ადრევე
და თავგანწირვა შევაჭამე, როგორც ნიქარამ,
ქარებს, რომლებიც კიპარისებს წელში ამტვრევენ.

ბოლო დროს ისე მენერება, როგორც ყოველთვის,
როცა ჩემს თითებს შენი თმები შემოესევა,
როგორც მეზობელ ბინოკლების შორი სონეტი,
აუტანელი მანძილები გვექცა წესებად.

ვწერდები, რადგან არ მინდა, რომ ვინმემ შეგიცნოს,
წვიმა პირველი ეტანება მაგ შენს აივანს,
მწერ რომ დღეს ყავას აყოლებდი ნაყოფს საეჭვოს, —
„ანასოფიას, ანკარას და თურქულ აირანს“.

და ასე,
ვდგები, როცა ღამე გადაიოკებს,
ცას დაწყება მთვარის, როგორც ლაქის, ამოშლა,
ვამჩნევ აივანს ინტერესით მომდგარ ბინოკლებს
რჯულზე უმტკიცეს ჩვეულების,
მარად არ მოშლა...

ქესარია

კესო ქულანავას

მღერიან თვალები კესანები,
ჯერ არ ნამღერია ეს არია,
რომელი სენა და
ვერსალები —
კოლხეთს ამოზრდილო ქესარია,

როგორ შეედრება შენს მშვენიერას,
მთები შეიქმნება ერთი ციდა,
ფერები მარინისტებს არ ეშლებათ,
კაბა მოგიხატეს თეთრი ციდან.

მზე რომ დაგაბერტყეს გაშლილ თმაზე,
ნეტა წვიმამ მოსვლა რად ინება,

მკერდზე მერამდენე ამოვხაზე
ოქროს საწმისების გადინება.

მღერიან თვალები კესანები,
ჯერ არ ნამღერია ეს არია,
დგანან შანზელიზეს ვერსალები,
შენთან ქედმოხრილნი,
კესარია.

ბრუნო

ახლა, როცა უკვე
ერთი ნაბიჯია
ჩემგან შენამდე,
როცა შეკვეცილი
ფრთები, საათები,
ცხრა მთას გადადიან,

მინდა, რომ შენ გგავდე,
სულ ეს ოცნება მაქვს,
მინდა, რომ შენ გგავდე,
ნადილი გულისა
როგორი მარდია.

გამეშვი,
მარტია, ზეცა მარინისტი
შიშველი წვივებით,
ფრთხილი აცეკვებით
ასე ნაბიჯ-ნაბიჯ
ასდევს სისხლის ძახილს,

არ მოვლენ მერცხლები,
არ მოვლენ ქარები,
არ მოვლენ წვიმები,
ნადილი გულისა
როგორ გვამხელს.

ახელილ თვალებში
მსურდა დამენახე,
როგორც ცისმარე ცა,
შენ კი ეს სამყარო
დააქარიშხალე,
რომ კვლავ დამაბრუნო,

რას არ გავექეცი,
მაგრამ ამ ეპიზოდს
ჩემი სიზმარიდან
ისევე ვატრიალებ,
ვატრიალებ, ბრუნო.

ნადილი გულისა
როგორი მარდია,
როგორი მარტია,
მოირგო იმიჯი,
ავადმყოფური და
მაინც სარკასტული,

თოფს ნუ გადატენი,
მგონია, მოფრინავს
მერცხალთა პარტია,
კატას გამოუბამს
კულზე მაკრატელი.

ნაპანკისარი

ხალანანი

მწვანე ველი ევლებოდა ნაპანკისარს,
დოლის ხმაზე იღვიძებდა ხალანანი,
ბიჭი თლიდა ალაზანში ნაბან ისარს,
შენ რომ მზეერა სილასავით გაანანი.

მერე მორცხვად გადახვედი საძოვარზე,
თეთრი ფური ძირტკბილაზე გამოაბი,
მოლა აზანს ლილინებდა დაბალ ხმაზე,
დედას ცეცხლზე შემოედგა ჭინჭრის ქვაბი.

ძოვდა ფური ბალახების წვნიან სარჩოს,
ნამი ჰბანდა წვივზე დაყრილ კაბის კალთას,
შენს დანადგომ მინას რადგან მინა არ სჯობს,
თუში ბიჭი დადიოდა ალთას-ბალთას...

ალჰამედულილა, რა ღამაზი იყო ხედი,
გაცქეროდა ეგ თვალები კრიალა ცას,
საძოვრიდან ისე მორცხვად გადმოხვედი,
მინას ჰფენდი ნაბიჯების კრიალოსანს.

მერე ხელი მოიჩრდილე, თეთრი ხელი,
საცქერალი ტაძარი და მეჩეთია,
ბიჭმა სალამს მოაყოლა, — რას უცქერი,
მაგ მთებს იქით უკვე ჩვენი ჩეჩნეთია!

აგინითლდა ლოყები და სტაცე კისერს
ხელი ისე, თითქოს სილა გაინანი,
მწვანე ველი ევლებოდა ნაპანკისარს
დოლის ხმაზე იღვიძებდა ხალანანი.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

სამშვიდობო ღამეები

არც მოციმციმე შუქი, არც რამე ფეხის ჩქამი
ქუჩას სურს, ენა აიდგას, მაგრამ აქამდე მორცხვობს;
და სამი კაცი მხოლოდ, კაცი ვართ სამად-სამი,
ვინც ამ კუნაპეტ ღამეში ხვალის იმედით ვცოცხლობთ.

დღეს მოკვდავია ჟამი, ჩვენი ქალაქის დროით,
მზიარულება მისი, არადა გვახსოვს ყველას;
გარდასულს მონატრებული ნამოვიძახებ — ჰოი,
როგორ შევნოდა ამ ცას შეიდეფერი ცისარტყელა!

ყველანი ტკივილიანი, ძაძებიანი ყველა,
ბევრჯერ მოვკვდით და გავცოცხლდით,
ბევრჯერ ნავაგეთ ლელო;
და ჩვენს მწუხარე სულელებში
ჩამდგარ სისხლისფერ მელანს
დაევალება ნამება და ტანჯვა უნდა წეროს.

ბაგეს არ წყდება ბგერა, წინ-წინ მივიწვევთ რიდით,
ჩადა ფეხის ხმა ჩრდილში, ღანზე კურცხალი შრება;
ოთხ მხარზე გადებული კუბო უჩვენოდ მიდის
და მერე თანდათანობით თვალსა და ხელს შუა ქრება.

დავფიქრდი მე ჩემს სიკვდილზეც —
სახემ აიკრა ფითრი,
ეადვილება გლოვაში კაცის გახვევა მჩატედ;
შორს კვლავ გამოჩნდა კუბო —
გული ბაგაბუგს ითვლის —
ძველია ნესიც, ადათიც, ახალს ვერაფერს ვამჩნევ.

უძლური ქვეყნის ნანგრევებს ბზუილი იკლებს ბუზის,
ყურს ცალყბად ვუგდებ, ხომ ვიცი, ბაიყუშების ზრიალს;
ხვალინდელ სიამოვნებას ხელზე იმედი უზის
და უკვე არად მიიჩნევს, რაც დღემდე გიტანჯია.

პატიოსნება

აიშეს მარჯვენა

გედივით თეთრ კისერზე მზეთუნახავ აიშეს
სამი წყება მარჯანი ამშვენებდა ყოველთვის;
მოტრფიალე დერვიში ხელს ღმერთის კენ აიშვერს:
„განყდეს! — არ ეპატიოს შეცოდების მომენტში“.

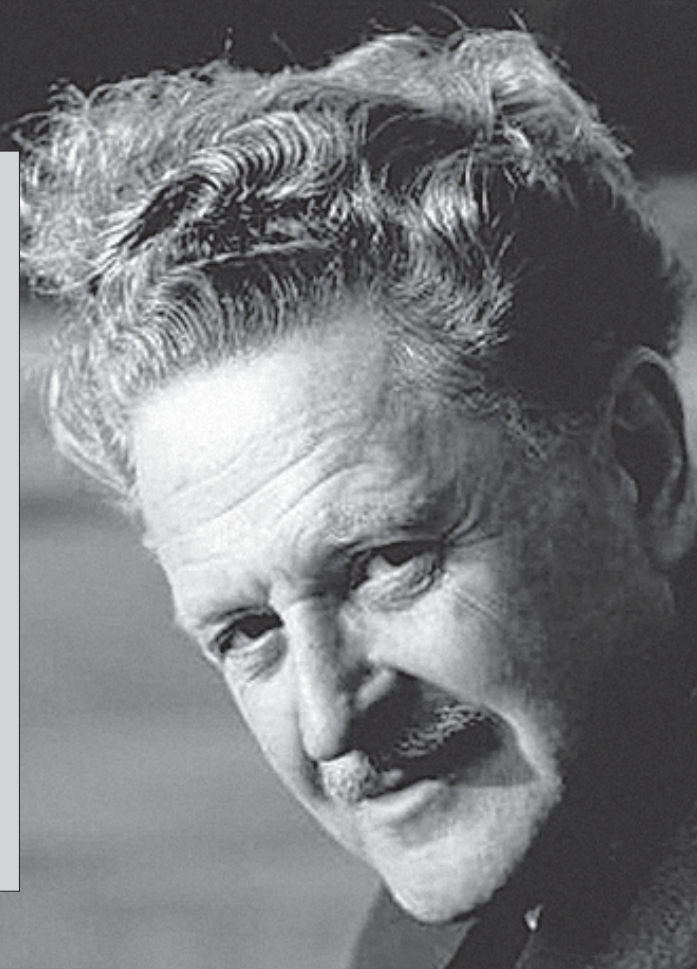
ჟამმა ჟამი გამობრა, გზებმა გზები მოლია,
ცოდვასთან რო მიგიყვანს — საკუთარი ფეხია;
ერთხელ, ადულტულმა სისხლმა აიყოლია
და მარჯნებიც კისერზე აღარ შემოეხვია.

ტყუპი დამწვარი ქალიშვილი

როცა ჟონავდა ტოტებიდან მზის ოქრო-ვერცხლი,
თვალსა და ხელშუა დაიკარგა ტყეში ქალიშვილი;
სულ ერთი კონა ხმელი ფიჩხით დაანთო ცეცხლი
და ალს პირსახე და ხელები მიუშვირა.

ალი ბეჭებზეც შემოენთო, განათდა არე,
მერე კისრიდან ნაწნავები დაეშვა ზოლად,
ცეცხლი მოედო ნაწნავებს და მოედო თვალებს
და ორი ცეცხლის ერთმანეთთან დამთავრდა ბრძოლა.

თარგმნის მირანდა და ზაალ ეპანოიქიძე

ნაზიმ ჰიქმეთი

ნაზიმ ჰიქმეთი მეოცე საუკუნის დიდი
თურქი პოეტი და ეროვნულ-განმათავისუ-
ფლებელი მოძრაობის აქტიური მონაწი-
ლეა... მემბოხე სულის პოეტმა ნლები გაა-
ტარა თურქეთის საპრობილეში. ოციანი
წლების ბოლოს თურქეთი დატოვა, ზღვით
ბათუმს მოადგა და, საქართველოზე გავლით,
რევოლუციურ იდეოლოგიასთან წილნაყარი
პოეტი მოსკოვში ჩავიდა.
გატეხილი სტრიქონი, აწეული ტონი,
ხმამალალი ლირიკა — ეს ის მახასიათე-
ბლებია, რომლითაც ჰიქმეთი მაიაკოვსკის
გვაგონებს, არცაა გასაკვირი, შინაგანმა
მსგავსებამ გარეგანშიც იჩინა თავი.
ჰიქმეთს ახლო ურთიერთობა ჰქონდა
თავისი თაობის ქართველ პოეტებთან. ხშირ-
ად ითარგმნებოდა ქართულად და გამოდიო-
და ცალკე წიგნებად... ჰიქმეთი 1963 წელს
მოსკოვში გარდაიცვალა. დაკრძალულია
ნოვოდევიჩის სასაფლაოზე. გთავაზობთ
რამდენიმე ლექსის ჩვენებულ თარგმანს,
რომელიც პოეტის შემოქმედების ადრეულ
პერიოდს განეკუთვნება.

სიცოცხლე და სიკვდილი

ლივლივა ცაში ნათება მკრთალი,
მთვარის შესვლა და მთვარის გამოსვლა,
იკლებს, ილევა გზები და ჟამი.

გზებზე ხეების ცახცახებს რიგი,
ლანდები უკვე ტბორებს ამოცდა —
მონყინდათ ნოლა ტბორების შიგნით.

ამ დროს სახლიდან ანათებს მორცხვად
ლამფა და ქალის მიმოდის ლანდი.
ამ სურათიდან არც ისე შორს ვარ.

შორს მატარებლის გაისმის ქმენა —
რომანტიკული მიყვება დარდი
და ჩემს ზმანებას სიცხადედ თარგმნის.

მათ

გაუდაბურდა, მიყრუვდა, გულის მიყრუვდა გზები,
ველარც ოცნებამ იხარა, სიზმრებმაც მოიწყინა;
და ზოგჯერ ვინმე ლამაზის მონა თუ მაინც ვხდები,
იქნება სულაც უიღბლო მოჩვენებებში მძინავს.

შეყვარებულთა ბედნიერ წყვილებს რა მოლევს ქვეყნად,
როცა შორიდან ვუცქერი — გული ტკივილით ფეთქავს,
ერთმა რომ მაინც ინებოს, თვალი დამადგას ერთმა —
ნიავიც გამოაღვიძებს ჩემს ჩაყრუებულ ლირას.

როცა ველოდები

შენ გელოდება თვალები, გზაში გამდგარი თვალები,
დგას გაუვალი სიბნელე, სინათლე ჟონავს წვალეებით,
დრო გადის, გელი ამოდ, მაინც არ ჩანხარ ჯერაც.

აგვიანდება ვარსკვლავებს ცაზე ფარებად გაბნევა,
გულს უნდა, მაგრამ ამოდ,
ჯერ ვერ ახერხებს გაფრენას,
მწარე ტკივილის ატანას, ნისლის, ბურუსის დათმენას,
დრო გადის, გელი ამოდ, მაინც არ ჩანხარ ჯერაც.

ყოველი დღე და საათი გულზე მანვება ლოდვით,
მკლავს მე ამდენი მოთმენა, მკლავს მე ამდენი ლოდინი,
დრო გადის, გელი ამოდ, მაინც არ ჩანხარ ჯერაც.

შესველა

ო, გუშინ საღამოს კვლავ რომ არ მენახე,
ვიტყოდი — სიყვარული მოკვდა და ვერ ვამხელ.
კარგახან ვიარე თვალ-წამწამ სოველი,
შევხვდი და — ხელახლა განახლდა ყოველი.

გაქცევის, გაქცევის შიშებიც არსებობს,
ჩვენ-ჩვენი წარსულის შრეს ვუვლით გარშემო,
იქნება გვერჩია შორი-შორს გვეარა,
რომ გავმკლავებოდით ტრფიალის იარას.

ზღვაში სურვილებისთვის
ყველაზე ცუდი თავშესაფარია

ზღვას ვუყურებ და მის სიცარიელებში
იმალება ნანილ-ნანილ თითქმის ჩემი სხეული,
შეიძლება ვერც გავიდე — შიშის ტბორი დგება ჩემში,
ზღვა მთვლემარე ვეშაპია — ადგას ქაფის ფაფარი.

ო, რამდენი შეინირა ბნელმა ხახამ დღემდე მისმა,
სიღრმეებში ჩაიხვია, სიღრმეებმა შეითვისა,
წავიდნენ და ვერ დაბრუნდნენ,
ნაჰყოლია ნატვრად ვის რა? —
ზღვაა კაცის სურვილების ცუდი თავშესაფარი.

ზურგსუკან

სად მოკვდი, სად აღესრულე, რომელ მხარეში, კარგო?
რომელი ცა გაამდიდრე შენი უმანკო სულით,
მითხრეს, რო გარდაიცვალე და ბევრს დაწყვიტე გული,
სად მოკვდი, სად აღესრულე, რომელ მხარეში, კარგო?

ზურგსუკან ორი კურცხალი ცრემლის მიგყვება შუქი,
დღემდე ხმაური გშვენოდა, ახლა დუმილი გშვენის;
ერთხანს ენიდან ენაზე ივლის სახელი შენი,
ზურგსუკან ორი კურცხალი ცრემლის მიგყვება შუქი.

